

Declaració institucional del president Josep Rull amb motiu del 7è aniversari del referèndum del Primer d'Octubre

L'1 d'Octubre del 2017 —avui fa 7 anys— una part molt important de la ciutadania d'aquesta nació va sortir al carrer per votar en el referèndum d'autodeterminació. Gent a favor del sí i gent a favor del no.

Va ser un dia transcendent de la història del nostre país. Potser el més rellevant de la història recent de Catalunya, perquè estàvem cridats a decidir el nostre futur com a poble, el nostre futur com a nació.

L'1 d'Octubre del 2017 és —per tant— un dels esdeveniments més significatius de la nostra història col·lectiva, juntament amb el 3 d'octubre d'aquell mateix any 2017. És l'expressió de la força, la unitat i la determinació dels catalans i les catalanes per votar i per expressar-nos lliurement. Una voluntat que s'havia començat a forjar en la consulta del 9 de novembre del 2014.

Malauradament, la resposta de l'Estat davant l'actitud pacífica i democràtica de la ciutadania de Catalunya fou la violència policial i la vulneració dels nostres drets polítics i les nostres llibertats civils. Unes imatges de violència i vulneració de drets i llibertats que van donar la volta al món i que, tot i el pas del temps, han de continuar avergonyint qualsevol persona que digui defensar la democràcia.

La commemoració d'aquell 1 d'Octubre del 2017 és, precisament, un clam per la democràcia. Perquè, en democràcia, votar no és, ni pot ser mai, cap delictes. Sinó tot el contrari.

Votar és un símbol inequívoc i un tret distintiu de qualsevol societat avançada i madura. Una societat que entén que hi ha discrepàncies polítiques i que, alhora, accepta que aquestes discrepàncies polítiques que són legítimes s'han de poder dirimir pacíficament.

I la manera de fer-ho és dipositant el nostre vot en una urna. I no menys important, acceptar-ne el resultat de manera responsable.

El que va passar a partir de l'1 d'Octubre del 2017 és conegut per tothom: es va intensificar la persecució judicial de tot un moviment pacífic i democràtic, l'empresonament de líders polítics i socials, i l'exili.

I la situació, avui, està lluny de la plena normalitat.

La Llei d'Amnistia havia de marcar un punt d'inflexió en el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol.

Però el bloqueig judicial a l'hora d'aplicar la Llei d'Amnistia impedeix que dos diputats electes del Parlament de Catalunya, el president Carles Puigdemont i el conseller Lluís Puig, puguin tornar de l'exili i

exercir els seus drets polítics amb plenitud; que altres polítics que van formar part d'aquell govern continuïn inhabilitats o a l'exili; i que la resta de persones amb causes obertes, fruit de la repressió, encara estiguin pendents de l'aplicació d'aquesta Llei.

Per això, els aquí presents [la vicepresidenta primera, Raquel Sans; la secretària primera, Glòria Freixa; el secretari segon Juli Fernàndez i jo mateix com a president del Parlament] subscrivim aquesta Declaració i fem una crida a l'aplicació, sense reserves, de la Llei d'Amnistia per tornar a la política allò que correspon i és estrictament de l'àmbit polític.

Avui, doncs, apel·lem aquell esperit de l'1 d'Octubre perquè fou una victòria de la democràcia. Una expressió d'ambició nacional, d'autoestima col·lectiva i d'horitzó compartit per a un futur millor i d'esperança per a tothom.

Moltes gràcies i visca Catalunya.